

Unele aspecte privind organizarea și funcționarea administrației publice

Florina Popa

1. Considerații asupra organizării administrației publice

Epoca modernă este marcată de o lărgire a sferei activităților administrative, a organismelor care constituie suportul acestei activități. După cum consideră unii autori, "administrația publică reprezintă organizația pe care și-o constituie orice grup social modern, întrucât este un instrument indispensabil, de coeziune și coordonare, fără de care societatea nu se poate dezvolta" (C. Debbasch, 1980).

În fiecare țară, în fiecare moment al istoriei, sistemul administrativ este rezultatul unor cauze, el reflectă sistemul politic, economic și social al națiunii în cadrul căruia se aplică și epoca respectivă. Administrația publică are o puternică influență asupra societății, prin acțiunile pe care le desfășoară pe linia progresului social, având un rol important în transformările din societate; strategia și tactica administrației influențează soarta societăților viitoare.

"Administrația încorporează, sub puterea legii, totalitatea organelor administrative centrale și locale cu rolul și răspunderile lor în domeniu, mai ales pentru faptul că în conținutul și esența ei regăsim ansamblul de principii, de reguli, metode și procedee responsabile, încercate, controlate și asimilate de opinia publică și care constituie atribute obligatorii

ale conducerii executive și chiar legislative ale țării" (D. Constantin, 1999).

Între elementele fundamentale asigurării eficacității administrației publice se situează și organizarea ei pe baze științifice. Activitatea administrației publice se realizează printr-o varietate de forme organizatorice, în care sunt grupați funcționarii publici; organele administrației publice constituie forme organizatorice prin care se realizează activitatea statală.

Potrivit unor păreri, organizarea administrației de stat trebuie realizată pe baze științifice, pentru stabilirea unei structuri funcționale, în scopul îndeplinirii în condiții optime a sarcinilor ce-i revin de satisfacere tot mai deplină a cerințelor societății (D. Brezoianu, 1997).

Ideea dominantă în organizarea administrației este de a mobiliza și utiliza resursele disponibile umane, materiale și financiare, cu scopul de a le combina și a realiza cu maximă eficiență sarcinile care-i revin. Organizarea administrației este o activitate căreia îi revin sarcini tot mai mari, mai ales în contextul actual al integrării în Uniunea Europeană. De modul de organizare a administrației depind celelalte activități pe care le incumbă, de conducere, coordonare, control. Valoarea acestei organizări este dată de eficiența ei, respectiv de randamentul realizat în raport cu mijloacele întrebuintate pentru obținerea rezultatelor.

1.1. Relația administrației publice cu sistemul politic

Organizatoric și funcțional, sistemul administrației publice este legat de puterea legislativă și executivă. Subordonarea față de puterea legislativă se manifestă atât prin aceea că administrația publică realizează valorile politice fixate prin lege, cât și prin faptul că legiuitorul stabilește structura organizatorică și modul de funcționare al administrației. Puterea executivă își exercită influența prin conducerea și controlul întregului sistem al administrației publice.

Relația administrației cu partidele politice diferă după cum sistemul de guvernământ se bazează pe un partid unic sau pe un sistem pluripartit. În statele cu un partid unic, administrația publică este subordonată acestuia structural și funcțional. Conducerea de stat și de partid se confundă, administrația publică trebuind să aplice linia politică a guvernului, deci a partidului. În statele democratice bazate pe sistem pluripartit, influențarea administrației de către politic se realizează indirect prin persoanele desemnate de partide în organele puterii executive și, pe această cale, influențează funcționalitatea sistemului administrației publice. În România a avut loc o politizare a administrației publice prin rotația funcționarilor publici de către partidele ajunse la putere, evitându-se astfel constituirea unui corp de funcționari permanenți și profesioniști.

Grupurile de presiune sunt elemente ale sistemului politic, care urmăresc realizarea unor interese materiale sau de altă natură, exercitând presiuni asupra deciziilor sistemului administrației publice în scopul satisfacerii intereselor acestor grupuri.

Numai în cazul unei administrații neutre se pot recruta funcționari pe

criteriul valoric, capabili să reziste influențelor grupurilor de presiune, ceea ce duce la creșterea competenței profesionale.

Deși subordonată puterii politice, administrația trebuie să posede o anumită autonomie. Această autonomie a administrației este consecința continuității activității sale, tehnicității, competenței și funcționalității sale. Funcționarii publici sunt permanenți, oamenii politici sunt trecători. Tendința administrației este de a deveni independentă față de puterea politică. Pentru a se proteja față de nesupunerea administrației, Guvernul își rezervă mijloacele de acțiune, el fiind acela care numește funcționarii superiori și își exercită autoritatea ierarhică.

Sistemul politic decide atât sarcinile administrației publice cât și structura acestora. Sarcinile administrației sunt stabilite de organele legislative și partidele de guvernământ, în raport cu interesele politice, economice, și sociale urmărite, pe care administrația trebuie să le realizeze. Gruparea sarcinilor administrației în funcție de criteriile autorității ierarhice și funcționale determină structura administrației pe categorii sau sub-sisteme de organe.

1.2. Sarcinile administrației publice

Acestea trebuie să asigure executarea hotărârilor organelor legislative și, în același timp, a hotărârilor organelor din propriul sistem, ale instanțelor judecătorești și ale procurorilor. Ele țin de interesele și de cerințele locale pe care administrația le are de îndeplinit într-o anumită etapă de dezvoltare a societății. Sarcinile se stabilesc prin acte normative, iar repartizarea lor între diversele organe administrative se face pe principiul diviziunii muncii.

După conținutul activității administra-

ției publice se disting două grupe de sarcini, cărora le corespund două categorii de organe ale administrației publice:

- a) sarcinile de conducere și organizare constau în acțiuni cu caracter de decizie și control prin care se organizează și se controlează aplicarea legilor. Acestei grupe de sarcini îi corespunde categoria organelor de decizie care au sarcina de a elabora și adopta acte normative (Parlament, Guvern, ministere, alte organe centrale și locale ale administrației de stat).
- b) sarcinile de execuție, legate de funcția de a asigura servicii membrilor colectivității, constau în satisfacerea unor nevoi materiale și spirituale ale membrilor societății. Acestei grupe îi corespunde categoria organelor de execuție care aplică concret prin acțiuni individuale actele normative.

În același timp, se cere evidențiat faptul că toate organele administrației publice sunt organe de execuție prin sarcina pe care o au de a aplica hotărârile organelor politice exprimate prin legi, deci și organele de decizie, care trebuie să organizeze și să controleze executarea acestora.

1.3. Structura administrației publice

Sistemul administrației publice este un sistem de organizare socială bazat pe relații între oamenii care realizează această activitate specifică - administrația publică. Acest sistem de organizare socială funcționează în cadrul macrosistemului de organizare socială la nivelul societății globale.

Structura administrației publice reprezintă "modul cum este organizată aceasta, în organisme distincte corelate între ele, legate prin raporturi de subordonare

și colaborare, în scopul îndeplinirii în condiții optime a sarcinilor și obiectivelor administrației" (D. Brezoianu, 1997). Fiecare organ al administrației publice are, la rândul său, propria structură constând într-un număr de compartimente care îndeplinesc o parte din activitatea organului respectiv. Factorul determinant al structurării administrației publice îl constituie, obiectivele și sarcinile administrației publice.

Ordonarea autorităților administrative ale statului și ale colectivităților locale, se face în baza a două criterii.

- **Criteriul autorității ierarhice**, care stă la baza organizării administrației publice în:
  - autorități centrale (Guvern, ministere, alte organe centrale) care își exercită competența pe întreg teritoriul țării;
  - autorități locale a căror competență este limitată la organele teritoriale în care își desfășoară activitatea (consiliile locale, primăriile).

Delimitarea corespunzătoare a unităților administrativ-teritoriale asigură condițiile necesare pentru accesul și participarea populației la activitatea autorităților publice, pentru raționalizarea și simplificarea aparatului birocratic.

- **Criteriul autorității funcționale**. Organizarea administrației publice în funcție de acest criteriu se referă la structurarea administrației în raport cu ramurile și domeniile de activitate. În acest sens, deosebim:
  - autorități cu competență generală care își desfășoară activitatea în toate sferele vieții sociale cum sunt Guvernul, consiliile locale, primăriile;
  - autorități ale administrației publice de specialitate care își desfășoară activitatea numai în domenii și

sectoare de activitate determinate, cum sunt ministerele și celelalte organe centrale și de specialitate care funcționează în unitățile administrativ-teritoriale.

Subordonarea autorităților administrației publice care realizează activitatea administrativă a statului sau a colectivităților locale se realizează, de regulă unele față de altele, pe linie ierarhică (subordonarea pe verticală) până la Guvern - organul central al puterii executive - care exercită, conform legii, administrația publică pe întreg teritoriul țării.

Ținând seama de cele două criterii, structura organizatorică a sistemului autorităților administrației publice românești se prezintă după cum urmează (I. Alexandru, 2002).

- Din punct de vedere al autorității ierarhice:
  - **autorități centrale**, când competența lor se întinde asupra întregului teritoriu al țării: Guvernul, ministerele și celelalte organe centrale ale administrației publice.
  - **autorități teritoriale**, când competența lor se întinde asupra unei părți din teritoriul național. Acestea sunt serviciile publice descentralizate ale ministerelor și ale celorlalte organe centrale.
  - **autorități locale**, când competența lor se întinde asupra unei unități administrativ-teritoriale (județ, oraș, comună). Acestea sunt consiliile locale și primăriile.
- Din punct de vedere al autorității funcționale:
  - **autorități cu competență generală**, care exercită puterea executivă, administrația publică în orice domeniu de activitate: Guvernul, consiliile locale și primăriile.

- **autorități ale administrației publice de specialitate**, care realizează administrația publică într-o anumită ramură sau domeniu de activitate: ministerele și celelalte organe de specialitate ale administrației publice, subordonate Guvernului sau autonome, precum și serviciile publice descentralizate ale acestora, din teritoriu.

2. Aspecte privind reforma administrației publice în România

Datorită schimbărilor politice, economice și sociale declanșate după revoluția din decembrie 1989, s-a simțit nevoia acută a creării unui sistem modern și eficient de administrație publică. Implementarea măsurilor de reformă impunea mobilizarea resurselor necesare creării cadrului legislativ și instituțional al administrației publice centrale și locale.

Deși reforma administrației publice a constituit un capitol distinct în toate programele de guvernare, totuși reorganizarea administrației publice în perioada 1989-2000, nu a devenit efectiv o prioritate și, în consecință, schimbările așteptate au fost mult prea lente și fragmentare. În această perioadă guvernele și-au concentrat atenția asupra problemelor economice ale reformei cu toate că nici aici nu s-au obținut rezultatele scontate.

A devenit tot mai evident că succese notabile în aplicarea reformei economice nu sunt posibile fără o reformă de fond a administrației publice. Aceasta a devenit și mai acută datorită cerințelor ridicate de integrare a țării noastre în Uniunea Europeană.

În etăpa actuală, organizarea administrației publice românești se află într-un

proces accentuat de reformă vizând realizarea unui proces administrativ eficient și transparent, similar modelului democratic occidental, dar și cu menținerea elementelor tradiționale, valoroase, ale administrației românești. Importanța și urgența reformei este determinată și de îndeplinirea criteriilor de aderare la Uniunea Europeană, în Programul de guvernare existând un capitol special destinat reformei administrației publice.

2.1. Unele disfuncționalități ale activității administrației publice

Administrația românească se confruntă cu numeroase dificultăți în curs de remediere, așa cum rezultă și din analizele Comisiei Europene pentru România, ca și din Programul de guvernare pentru perioada 2001-2004; dintre acestea se menționează următoarele:

- în relația administrație - puterea politică a existat o tendință de politizare a administrației, cu efecte asupra stabilității și profesionalismului funcționarilor publici. Problema separării politicii de administrație, principii care asigură stabilitatea administrației publice în raport cu schimbările politice a fost reglementată în ultimii ani printr-o serie de legi cum sunt, Legea de organizare și funcționare a Guvernului și a ministerelor, Legea administrației publice locale. Potrivit acestor reglementări, s-a asigurat depolitizarea unor funcții administrative, respectiv secretarul general și secretarii generali adjuncți ai ministerelor, ca și personalul din aparatul propriu al Guvernului, ministerelor și celorlalte organe de specialitate, având calitatea de funcționari publici. Aceleași prevederi sunt și în cazul organelor locale pentru secretarii comunei, orașului, unei subdiviziuni administrativ-teritoriale a municipiilor, sau la nivel județean, ca și pentru personalul din aparatul propriu;
- a existat o tendință continuă de diluare a subordonării economicului față de administrație, relație legată de funcția administrației de realizare a politicii economice. Argumentul autonomiei de funcționare a unităților economice a dus, în mod frecvent, la slăbirea controlului administrației asupra acestora. Au existat situații în care deciziile administrației au fost influențate de instituțiile economice, un exemplu constituindu-l scutirile de taxe și impozite, de care au beneficiat unele unități economice;
- manifestarea accentuată a fenomenului birocrăției, rezultând din modul de distribuire a competențelor, a existenței paralelismelor în atribuirea acestora și, respectiv, a atribuțiilor, din procedura greoaie de rezolvare a unor acte administrative asociată cu circuitul sinuos al documentelor. La toate acestea se adaugă incompleta dotare cu echipament informatic în multe din sectoarele de activitate ale administrației, ceea ce are drept consecință întârzierea rezolvării problemelor;
- necesitatea îmbunătățirii procesului interministerial de luare a deciziilor în scopul creșterii capacității de luare a deciziilor la nivel guvernamental. În această problemă, Legea organizării și funcționării Guvernului și a ministerelor conține prevederi referitoare la constituirea unor organisme cu caracter consultativ, respectiv consilii și comisii interministeriale, pentru elaborarea, integrarea și corelarea unor politici legate de rezolvarea problemelor din competența Guvernului; o

importanță deosebită prezintă, în același timp, perfecționarea sistemului informațional în administrația publică centrală;

- lipsa transparenței actului de guvernare care trebuie să asigure comunicarea cu toate organele administrației publice și cu cetățenii.

Reforma administrației publice românești constituie una dintre principalele provocări cu care se confruntă România la ora actuală. Potrivit Raportului anual de țară pe 2004, Comisia Europeană a recunoscut pe de o parte progresele înregistrate până acum de către autoritățile române cu privire la consolidarea cadrului instituțional, iar pe de altă parte a accentuat necesitatea abordării urgente a slăbiciunilor care mai persistă atât în administrația centrală cât și în cea locală, cum ar fi: birocratia excesivă, lipsa de transparență, capacitatea limitată de implementare a *acquis*-ului comunitar, administrarea și monitorizarea fondurilor structurale acordate de UE. Eliminarea acestora ar putea contribui la îmbunătățirea modului de lucru și la ridicarea performanțelor administrației publice.

2.2. Cerințe și criterii de reorganizare a activității administrației publice

În perioada viitoare, potrivit strategiei Guvernului în domeniul administrației publice, se au în vedere următoarele obiective:

- reforma generală a serviciilor și îndeosebi a celor de interes local;
- consolidarea procesului de descentralizare administrativă și fiscală;
- întărirea capacității instituționale a structurilor din administrația publică centrală și locală.

Politicile de reformă în domeniul administrației publice solicită luarea în considerare a următoarelor cerințe:

- separarea funcțiilor politice de cele administrative;
- definirea și departajarea rolului și responsabilităților autorităților publice pe domenii privind politicile publice, finanțarea și prestarea serviciilor publice;
- asigurarea unui mecanism simplu și clar de politici publice potrivit căruia să se elaboreze și aplice programele, planurile de acțiune, proiectele de lege;
- raționalizarea numărului de funcționari publici în funcție de natura serviciului public și a standardelor de calitate aferente acestuia.

La baza organizării administrației publice trebuie avute în vedere câteva criterii de bază:

- centralizarea;
- descentralizarea;
- autonomia;
- țelurile sau obiectivele urmărite;
- mijloacele avute la dispoziție pentru atingerea obiectivelor;
- democrația și participarea;
- eficiența.

• Centralizarea administrativă

În regimul bazat pe centralizarea administrativă, puterea centrală este aceea care numește atât autoritățile administrației centrale ca și pe cele ale administrației locale, acestea fiind dependente de ea. Administrația de stat este riguros ierarhizat. Ierarhia, reprezentată sub forma unei piramide, are în vârf autoritatea care concentrează toată puterea administrativă. Organele subordonate nu au putere de decizie proprie. Această formă de organizare consideră

interesele și nevoile tuturor cetățenilor statului identice, satisfacerea acestora realizându-se prin dispoziții legale uniforme pentru întreg teritoriul. Puterea de decizie, ca și resursele necesare aplicării deciziilor revin puterii centrale.

Centralizarea absolută, respectiv concentrarea tuturor competențelor în mâinile unei autorități unice, intră în contradicție cu democrația, cu multitudinea sarcinilor administrației și necesitatea participării cetățenilor la activitatea administrației publice, tergiversându-i acțiunile și dând posibilitate unor abuzuri.

• **Descentralizarea administrativă**

Descentralizarea administrativă răspunde unei veritabile concepții a democrației puterii și participării. O astfel de organizare administrativă are la bază principiul satisfacerii intereselor locale de către organele electiv locale. Ea presupune atât diminuarea competențelor autorității centrale cât și conducerea activității colectivităților locale de către organe alese de acestea. Organelor administrației locale li se acordă de către stat anumite drepturi de putere publică. Deci autonomia lor este de ordin administrativ, fiind supuse controlului statului asupra legalității acțiunilor lor. Aceasta înseamnă că în ierarhia administrativă trebuie să existe organisme distincte corespunzătoare fiecărei categorii de interese, deoarece colectivitățile constituite în diversele părți ale teritoriului au nevoi și interese specifice localităților respective, distincte de interesele generale ale întregii colectivități naționale. Colectivitățile locale au dreptul de a alege organele de conducere ale administrației locale ca reprezentanți ai unităților teritorial-administrative și nu ca reprezentanți ai puterii centrale în localitate. La nivelul colectivităților locale trebuie să existe posibilitatea asigurării mijloacelor financiare

fără de care acestea nu pot să gestioneze problemele locale. Recunoașterea intereselor locale, distincte de interesele naționale, se realizează juridic prin atribuirea personalității juridice fiecărui organism din ierarhia administrativă.

Descentralizarea administrativă prezintă avantaje în plan politic și managerial (I. Alexandru, 2002). Astfel:

- politic, avantajul se manifestă prin implicarea responsabilității autorităților și al participării cetățenilor la viața publică locală;
- managerial, se asigură o creștere a eficienței și a preocupării pentru nevoile colectivităților, se realizează o apropiere între aleși și electorat, o corespondență între politicile formulate și dorințele cetățenilor.

Dificultățile descentralizării pot surveni din lipsa de experiență a noilor autorități alese, care poate îngreuna procesul deciziilor și poate duce la luarea unor măsuri care nu satisfac corespunzător nevoile reale ale colectivităților.

• **Autonomia locală**

Cuprinde atât ideea unei autoadministrări, ca în cazul descentralizării administrative, ca și pe aceea de autogovernare, cu atribuții de legiferare. Autogovernarea locală înseamnă un drept politic al diviziunilor teritoriale ale statului de a-și elabora "normele generale și obiectivele de conducere, statute autonome care să indice felul în care se va desfășura activitatea proprie a localităților" (M. Costea, 2000).

• **Țelurile sau obiectivele** fundamentale ale instituției administrative prezintă idealuri exprimate în termeni absoluți spre care trebuie să se tindă. Obiectivele fac parte din elementele de bază ale organizării conducerii adminis-

trației publice. Ele reprezintă finalitățile spre care organizarea tinde în desfășurarea activității sale. Obiectivele generale au un rol esențial în elaborarea structurii organizatorice, întrucât orice componentă a acesteia trebuie să aibă un scop bine definit, în deplină concordanță cu acestea.

- **Mijloacele avute la dispoziție pentru atingerea obiectivelor**

Înzestrarea administrației cu mijloace materiale și financiare corespunzătoare, asigurarea resurselor umane necesare, constituie o condiție hotărâtoare pentru desfășurarea activității și obținerea de rezultate superioare. Aceasta se referă la dimensionarea judicioasă a necesarului de mijloace corespunzător volumului și dificultății problemelor de rezolvat, ca și perfecționarea și modernizarea echipamentului administrativ pe baza progreselor înregistrate în știință și tehnică, precum și a cerințelor sociale la care administrația trebuie să răspundă. Extinderea sistemului informațional la nivelul serviciilor publice din administrația centrală și locală va contribui la debirocratizare, la creșterea eficienței și calității serviciilor publice. În același timp, o bună gestionare a mijloacelor financiare de care dispune asigură posibilitatea desfășurării unei activități optime cu minim de cheltuieli. În ceea ce privește politica de personal, aceasta trebuie să aibă în vedere calitatea și competența profesională a personalului, deoarece eficiența activității depinde de profesionalismul celor ce lucrează în administrație.

- **Principiul democrației și participării**

Democrația trebuie să fie prezentă în toate sensurile termenului: democrație politică - prin forme în acord cu preferințele culturale; democrație socială - prin asigurarea accesului egal la toate for-

mele de securitate socială; democrație economică - prin asigurarea dreptului tuturor celor angajați în procesul de administrație de a influența acest proces, avându-se în vedere permanent necesitatea realizării unui nivel corespunzător al calității serviciilor.

Participarea. Structura aleasă trebuie să permită și să stimuleze participarea, fără de care ea nu are șanse de reușită. Printre altele, structura trebuie să definească gradul de participare corespunzător tuturor grupurilor de interese reprezentate. Dezvoltarea administrației publice trebuie să folosească, în mod plenar, forța, creativitatea și înțelepciunea cetățenilor, precum și propriile resurse, moșteniri culturale și naturale.

Democrația și participarea trebuie realizate la diferite niveluri. În cazul structurilor complicate vor fi necesare forme de participare prin reprezentare.

- **Eficiența**

Opțiunea făcută trebuie să se caracterizeze printr-un raport favorabil între rezultate și eforturi. Acest criteriu se va reflecta în fiecare din trăsăturile structurale principale: în numărul de niveluri ale ierarhiei luării deciziilor, în structura instituțiilor administrative, în îndatoririle și drepturile membrilor lor, în importanța acordată părerii specialiștilor etc.

Instituțiile administrației publice trebuie să funcționeze ca niște catalizatori ai schimbării. Totuși, știm din experiență că instituțiile administrative sunt înclinare către rigiditate din cauza insuficienței capacități de a progresa și a ține pasul cu schimbarea condițiilor.

2.3. Căi de creștere a calității activității administrației publice

Îmbunătățirea calității activității administrației publice în România se poate realiza printr-o multitudine de căi și me-

tode consistente și compatibile. Succint, la unele dintre acestea ne vom referi în continuare.

1. Pentru creșterea eficienței autorităților administrative, prezintă importanță optimizarea dimensiunii Administrației Publice, stabilirea unui număr rațional de niveluri ierarhice, precum și a atribuțiilor acestora, astfel încât aceste autorități să-și poată exercita corespunzător activitatea. În prezent, unele aspecte legate de modul de organizare și coordonare a serviciilor publice împiedică buna administrare a acestora, ca de exemplu:

- activități din competența administrației locale sunt menținute sub controlul Guvernului, cum ar fi unele servicii din agricultură, asistență sanitar-veterinară, cultura plantelor și creșterea animalelor. Specialiștii acestora nefiind însă sub îndrumarea și controlul concret al administrației locale, împiedică luarea unor decizii de către aceasta. În alte domenii de activitate, servicii ale ministerelor desfășoară în paralel aceleași activități cu ale consiliilor locale (servicii comerciale, de urbanism și amenajare a teritoriului, cultură, învățământ);
- unele confuzii și ambiguități în repartizarea atribuțiilor astfel că uneori același gen de activitate revine mai multor departamente, cum ar fi supravegherea financiară și managerială a regiilor și administrațiilor, ceea ce impune o delimitare mai clară a acestora în vederea eliminării paralelismelor existente.

2. În relația administrație - economie, prezintă importanță stabilirea clară a obiectivelor, monitorizarea și impulsivitatea realizării acestora. De exemplu, politica bugetară trebuie să se bazeze

pe performanță, astfel încât să poată fi atinse țintele macroeconomice pe care și le-a propus Guvernul (în acord cu FMI) pentru anul 2005, respectiv: inflația - 7%, deficitul de cont curent - 6,9%, creșterea economică - 5,5%, deficitul bugetar - 0,4-0,5% din PIB. Pentru aceasta este necesară o bună corelare între obiective, resurse și mijloace, o dimensionare a cheltuielilor bugetare în funcție de veniturile certe posibile de realizat, precum și introducerea unei reale discipline fiscale și sancționarea severă a evaziunii fiscale. Menținerea sub control a cheltuielilor bugetare impune renunțarea la practica ștergerii unor datorii față de buget și luarea măsurilor prevăzute de lege.

3. Creșterea preocupării instituțiilor administrației publice pentru îmbunătățirea calității serviciilor furnizate cetățenilor, prevenirea și înlăturarea deficiențelor în modul de organizare și realizare a acestora, astfel încât serviciile să devină mai eficiente pentru cei cărora le sunt destinate.

4. Reducerea birocrăției, fenomen care a luat amploare pe măsura amplificării atribuțiilor din administrația publică, a multiplicării structurilor acestora și a circuitelor administrative, printre acțiunile de luat în considerare numărându-se:

- angajarea funcționarilor publici pe criterii de competență profesională;
- raționalizarea muncii personalului din administrație prin stabilirea corectă a sarcinilor pentru fiecare și asigurarea utilizării integrale a timpului de lucru;
- simplificarea circuitului documentelor și evitarea paralelismelor în rezolvarea operațiunilor;
- extinderea utilizării în administrația publică a echipamentelor și tehnologiilor informatice.

5. Pentru îmbunătățirea relațiilor între cetățean și administrație și creșterea calității serviciilor oferite cetățeanului, este necesar să se dea curs aplicării efective a reglementărilor legale privind liberul acces la informațiile de interes public. Punerea în practică a acestor prevederi înseamnă reorganizarea structurilor de comunicare existente, pentru mai buna informare a publicului și a presei. Trans-

parența în domeniul reformei administrației publice, bazată pe un sistem interactiv cu publicul, ar trebui să funcționeze pe toate palierele structurilor administrației publice centrale și locale, inclusiv în regiile autonome, ceea ce va contribui la întărirea legăturilor între organele administrației publice și cetățeni, implicarea acestora din urmă în luarea deciziilor administrative.

Bibliografie

- Alexandru, Ioan - *Administrația publică*, Editura Lumina Lex, București, 2002.
- Brezoianu, Dumitru - *Drept administrativ român*, Editura Lucretius, București, 1997.
- Constantin, Dumitru - *Economie și administrație*, România liberă, nr. 2730/1999.
- Costea, Margareta - *Introducere în administrația publică*, Editura Economică, București, 2000.
- Debbasch, Charles - *Science administrative*, Editura Dalloz, Paris, 1980.
- Negoită, Alexandru - *Drept administrativ și știința administrației*, Editura Atheneum, București, 1991.
- Oroveanu, Mihai - *Organizare și metode în administrația de stat*, Editura Științifică și Tehnică, București, 1978.
- Parlagi, Anton P.; Iftimoaie, Cristian - *Serviciile publice locale*, Editura Economică, București, 2001.
- Russu, Corneliu - *Management*, Editura Expert, București, 1996.
- Tinbergen, Jan (coord.) - *Idei contemporane. Restructurarea ordinii internaționale*, Editura Politică, București, 1978.
- *** - *Dicționar de conducere și organizare*, Editura Politică, București, 1985.
- *** - *Importante modificări în programul guvernamental*, Economistul, nr. 1806 /2005.
- *** - *Legea administrației publice locale nr.215/2001*, M.O. nr. 204/ 23 aprilie 2001.
- *** - *Legea nr.90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor*, M.O. nr. 164/ 2 aprilie 2001.
- *** - *Program de guvernare privind reforma administrației publice*.
- *** - *Programe ale Uniunii Europene pentru România, Fișă de sector, Reforma administrației publice*, decembrie 2004.